

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: У-672/03
Бања Лука, 4.10.2006. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрше, као предсједника вијећа, те Јанка Нинића и Фикрета Кршлаковића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Снежане Црнојевић, у управном спору по тужби Ј. А. из П., (у даљем тексту: тужиља), против рјешења туженог Министарства, број 05/5-562-794/03 од 14.4.2003. године, у предмету породичне инвалиднине, у сједници вијећа одржаној дана 4.10.2006. године, донио је

П Р Е С У Д У

1. Тужба се одбија против дијела оспореног акта, којим је одлучено да тужиљи не припада право на повећану породичну инвалиднину.

2. Тужба се уважава против дијела тога акта којим је одлучено да тужиљи не припада право на увећану породичну инвалиднину, тако да се у том дијелу тај акт поништава.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним актом одбијена је жалба тужиље против рјешења Одјељења за општу управу Општине П. број 04/9-560/58 од 30.12.2002. године, којим је одбијен њен захтјев за признање права на повећану и увећану породичну инвалиднину – уз образложење да јој је већ признато право на породичну инвалиднину иза погинулог сина Ј. А.1. рјешењем тога органа број 04/9-560/58 од 22.6.2002. године, а да јој кћерка Ј. А.2. није погинула као цивилна жртва рата.

Благовременом тужбом тужиља оспорава законитост тога акта. Истиче да више нема дјецe, да је неспособна за привређивање и у животној доби кад није у могућности да себи обезбиједи било какав вид помоћи, па да јој отуда припада тражено право. Предлаже да се тужба уважи.

Тужена страна у свом одговору остаје код разлога из образложења оспореног акта и предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 39. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС), затим одговор тужене стране и цјелокупне списе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Из списка предмета произилази да је тужиља дана 3.4.2002. године првостепеном органу у овој ствари поднијела захтјев за признавање права на

увећану и повећану породичну инвалиднину, а из напријед наведеног првостепеног рјешења, које са оспореним актом чини правно јединство, да је тај захтјев одбијен као неоснован позивом на одредбе члана 55. и 56. Закона о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца ("Службени гласник Републике Српске", бр. 35/99 – у даљем тексту: Закон...) као тада важећег закона. При том се утврђује да је тужилца остварила право на породичну инвалиднину по основу погибије њеног сина Ј. А.1., припадника ВРС по рјешењу тога органа број 04/9-560/58 од 22.6.2002. године, а да њена кћерка Ј. А.2. није погинула као цивилна жртва рата.

Такво образложење је у складу са одредбама члана 55. Закона... који регулише право на повећану породичну инвалиднину, па је утолико и одбијање захтјева тужилце да јој се то право призна – законито.

Међутим, тужилца је истовремено поставила захтјев и на увећану породичну инвалиднину. Ради се о праву регулисаном одредбама члана 56. Закона..., гдје стоји, између осталог, да родитељи погинулог борца који немају дјеце, поред права на породичну инвалиднину, имају право и на увећану породичну инвалиднину (став 1.), која износи 35 % од основа (став 2.). Дакле, право на повећану породичну инвалиднину и право на увећану породичну инвалиднину нису истовјетни правни појмови, нити их је могуће кумулативно остварити. Наиме, првонаведено право условљено је чињеницом да је родитељ једино дијете изгубио под околностима из члана 14. Закона... или да је родитељ погинулог борца, који је имао више дјеце, остао без те дјеце на начин да су она изгубила живот као цивилне жртве рата, уз даљњи услов да тај родитељ касније није имао дјеце, док другонаведено право ничим није условљено осим чињеницом да је родитељ погинулог борца остао без иједног дјетета. Првонаведено право је и шире од другонаведеног, јер се њиме повећава износ породичне инвалидине за 50 %. Отуда се тужба указује основаном у дијелу који се односи на одбијање жалбе против дијела првостепеног рјешења, којим је одбијен захтјев тужилце да јој се призна право на увећану породичну инвалиднину.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да је остварен разлог из члана 10. став 1. тачка 1. ЗУС-а тим дијелом оспореног акта, па се стога тај дио акта поништава, док се у преосталом дијелу тужба одбија као неоснована на основу одредаба члана 41. став 1. и 2. тога закона.

У поновљеном поступку тужена страна је у обавези да поступи по одредбама члана 61. ЗУС-а тако да умјесто поништеног дијела оспореног акта, донесе други акт најдаље у року од тридесет дана, рачунајући од дана примитка ове пресуде уз уважавање правног схватања и примједби овог суда у погледу поступка.

Записничар
Снежана Црнојевић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарне
Амила Подрашчић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша